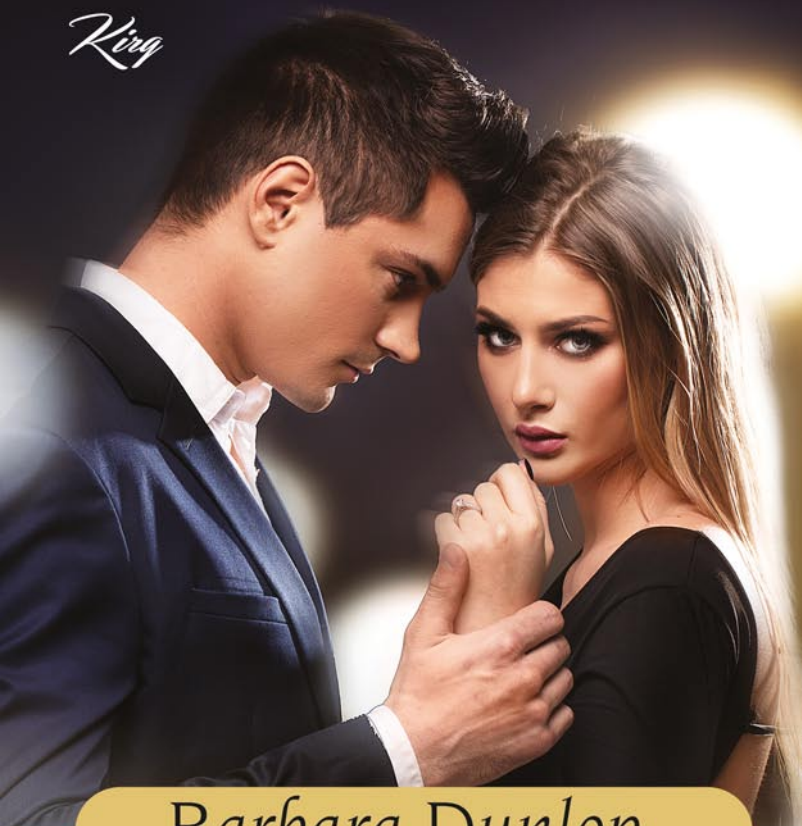

 HARLEQUIN®

King

Barbara Dunlop

Kaksikudilemma

*Võimatu valiku ees: kas lojaalsus perekonnale
või iha*

Originaali tiitel:
Barbara Dunlop
The Twin Switch
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Barbara Dunlop
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07383320
ISBN 978-9949-82-594-3

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Kallis lugeja!

Mul vedas, et kasvasin üles samal tänaval elavate omavanuste tüdrukutega. Lapsepõlvest kuni tänaseni, mil meil on karjäärid ja täiskasvanud lapsed, on meie side vaid süvenenud ja juured sügavale maasse kinnitunud. Aastate jooksul oleme toetanud üksteist kordaminekutes ja katsumustes, nii suurtes kui ka väikestes.

„Kaksikudilemmas“ jälitab Layla Gillen oma sõbrannat ja tulevast vennanaist Brooklyn Christiet Las Vegasesse ning leiab end olukorrast, kus ta peab valima vennale lojaalseks jäämise ja tulise kire vahel Max Kendrickiga vastu, kelle kaksikvend on juhtumisi mees, kes üritab Brooklynit üle lüüa.

Loodan, et naudite seda lugu!

Barbara

*Susie Rossile:
täna inspiratsiooni eest!*

Üks

Kui saaksin endale õe valida, valiksin Brooklyni.

Ta ajas mind naerma.

Mis veel parem, ta pani mind mõtlema. Ja kui midagi viltu läks, mida juhtus tihti, lamas ta sinisel siidtekil mu kõrval ja kuulas mind tunde. Ta teadis, millal tuua lohutuseks jäätist ja millal tekiilat.

Ja ta oli ka arukas. Algkoolist peale läbi viieline.

Mina olin rohkem nelja-viieline. Kuid ma olin üsna hea kuulaja. Ja ma oskasin ägedat kalasaba punuda, mis Brooklynille meeldis.

Tal olid pikad blondid juuksed ja sinised silmad. Ta oli päevitunud. Me mõlemad olime päevitunud.

Lapsest saadik veetsime suvesid Washingtoni järve ääres rannas. Alguses kiikusime ja mängisime mänguväljakul. Pisut vanematena jooksime ujumisala keskel asetsevatele hõljukitele, sukeldusime vette ja kuivasime siis oma käterätikutel. Veel vanematena veetsime aega kiirtoidubaarides, plagistasime kenadele poistele ripsmeid ja lasime endale piimakokteile välja teha.

Ma ei olnud saanud endale õde. Kuid ikkagi olin ka.

Kõigest kahe nädala pärast abiellub Brooklyn mu vanema venna Jamesiga.

„Ma näen Kuldvärava silda,“ ütles Sophie Crush takso esiistmelt.

Istusin tagaistmel, litsutuna Brooklyni ja Nat Remingtoni vahele. Nii juhtub, kui võtad lennujaamast hübriidauto.

„Mis sa arvad, kas meil on vaatega toad?“ küsis Nat.

„Mina tahan spaavaadet,“ ütles Brooklyn. „Tähendab, selle sisevaadet.“

„Pruudi sõna on seadus,“ ütlesin.

Ma liigutasin oma õlgu, igatsedes kivimassaaži järele. Olin seda korra varem kogenud. See oli tükike taevast, mille kordumist ei jõudnud ma ära oodata.

„Pediküür,“ ütles Sophie.

„Näohooldus,“ ütles Nat.

„Ma tahan saunas istuda,“ ütles Brooklyn.

„Ma juba tunnen, kuidas mu poorid avanevad,“ ütlesin mina.

Saun kõlas nagu hea mõte. Näohooldus samuti. Olin pruutneitsi ja pidin end parimast küljest näitama.

Erinevalt mõningatest pruutidest – isekamatest pruutidest – oli Brooklyn valinud imeilusad pruutneitsikleidid. Need olid õhulised, põlveni ulatuvad, õlapaeltega, südamekujulise dekoltee ja kehasse töödeldud pihi kuosaga, valmistatud taevassinisest šifoonist, mis heles allapoole liikudes järk-järgult kahvatusiniseks.

Minu punakaspruunide juustega oli lugu keerulisem, kuid õnneks värvid toimisid. Sest vallalise kahekümne kuue aastase jaoks oli pulm parim koht, kus uusi mehi kohata.

Kuid seekord olin ebasoodsas olukorras, kuna pooled külalistest olid mu sugulased. Pealegi olin enamikku Brooklynis sõpradest ja sugulastest aastate jooksul juba kohanud. Siiski võis tal olla mõni õigesse vanuseklassi kuuluv seniavastamata kuum nõbu või kaks. Naine ei tohi ühtki võimalust käest lasta.

Takso peatus klaasist pöörduks ja fuajeevaatega hiiglaslike akende ees. Stiliseeritud kuldtähed marmorsambal teatasid, et oleme jõudnud The Archway hotelli ja spaasse.

Kolm terashallidesse lühikeste varrukatega jakkidesse rietatud meest avasid üheaegselt ukсед.

„Tere tulemast Archwaysse,“ ütles üks neist Brooklynile, pilk peatumas tema meresinistel silmadel, ja pöördus siis minu poole.

Tema naeratus oli sõbralik. Ta oli nunnu, kuid ma ei kavatsenud temast huvituda.

Mitte et mul oleks midagi toapoiste vastu. Ta võis käia magistriõppes, iial ei või teada. Või äkki meeldis talle ranna lähedal elamine ja paindlikud töötunnid?

Brooklyn möödus temast, ja ta ulatas mulle käe.

Ma võtsin selle vastu.

See oli tugev, kergelt parkunud, kindlasti päevitunud. Võib-olla oli ta surfar?

Ma ei ole mingi snoob. Olen ise gümnaasiumi matemaatikaõpetaja, ja see ei ole prestiižikaim töö. Olen avatud kohtumistele erinevate eluvaldkondade esindajatega.

Kuid tal olid tõeliselt suurepärased pähkelpruunid silmad, tugev lõug ja säravvalge naeratus.

Ma tõusin ja ta lasi mu käe lahti, astudes sammu tagasi.

„Me võtame kotid oma hoole alla,“ ütles ta, hoides silmsidet pisut kauem, kui oleks olnud tavapärane.

Mul kulus hetk, enne kui aru sain, et ta ootas jootraha.

Ma puhkesin peaaegu enda üle naerma. Ta ei flirtinud minuga – vähemalt mitte romantilistel kaalutlustel.

Ta tegi seda kõigiga, kes hotelli saabusid. Nii maksis ta tõenäoliselt oma surfilaua eest.

Ma otsisin kotist viiedollarilist ja ulatasin selle talle.

Sel nädalavahetusel läheb laristamiseks, tuletasin endale meelde. Sa saad endale täiusliku vennanaise vaid kord elus.

Kaks jooksupoissi veeretaskid meie pagasi fuajeesse. Me järgnesime neile.

„Võime meesstrippareid vaatama minna,“ pakkus Nat. Brooklyn krimpsutas nägu. „Jätan vahele.“

Naeratasin. Ma teadsin, et Nat tegi nalja. Kui seda oleks pakkunud Sophie, oleksin seda tõsiselt võtnud.

„Pea nüüd hoogu,“ ütles Sophie. „Mida James praegu sinu arvates meestega teeb?“

„Sa arvad, et James vahib meesstrippareid?“ küsis Brooklyn, kui me purskkaevust möödusime ja administraatori lauale lähenesime.

„Nais-,“ ütles Sophie.

Järjekorda ei olnud. Tegelikult oli seal isegi kolm vaba vastuvõtjat. Tore.

Brooklyn viskas kandekoti õlale. „Mehed vaatavad topeltmängu.“

„Pärast seda,“ ütles Sophie.

Ma ei kujuta ette, et James võiks striptiisikluppi minna. Ta pole absoluutselt seda tüüpi mees.

Kuid Brooklynil oli imelik nägu peas, nagu oleks see võimalik, kuigi isegi mõte sellest tundus naeruväärne.

„Kas te registreerite end sisse?“ küsis naine leti taga reipal häälel, mis ütles, et tal on rõõm meile abiks olla.

„Me tulime Christie peole,“ ütles Nat, tõmmates kotist broneeringu koopia.

Veidi tagapool küsisin mina vaikselt Brooklynilt: „Sa ei muretse ju ometi Jamesi pärast?“

Brooklyn kortsutas kulmu ja kehitas ükskõikselt õlgu. Siis astus ta leti ette, kaevudes oma kotti. „Kas te vajate mu krediitkaarti?“

„Mul on sisseregistreerimise jaoks kaarti vaja,“ ütles naine. „Kui end välja registreerite, võite kulud jagada.“

Võtsin Brooklyn kõrval koha sisse.

„Ta ei lähe mingit striptiisi vahtima,“ sosistasin, imestades, kas ta tõesti võib Jamesi käitumise pärast mures olla.

James, oma magistrikraadiga majanduse alal, kes oli just saanud tööd Seattle'i ühes konservatiivsemas konsultatsioonifirmas, kes rääkis alati täislausetega ja kes kaitses oma sotsiaalmeedia kontosid, nagu sisaldaksid need tuumarelvade stardikoode, ei läheks striptiisiklubisse aega veetma.

Ma ei suutnud kujutleda teda riskimas sellega, et keegi võib teda striptiisiklubis pildistada – isegi kui ta tahaks paljaid naise näha. Mida ta ei tahtnud, sest terves riigis polnud Brooklynist ilusamat naist.

Brooklyn oli Seattle'i butiigiketi moetellija. Kuid ta oleks võinud olla ka filmistaar või supermodell. James oleks saanud välimuse osas latti ainult alla lasta.

„Mis on?“ küsisin.

Ta keeras pead ja naeratas. „Mis mul viga peaks olema?“

Midagi oli ta pilgus. Ma ei saanud päris täpselt aru mis.

„Kas James tegi midagi?“ küsisin.

„Ei.“

„Oled ta peale vihane?“

„Ei.“

„Mis siis on...?“

„Ei midagi.“ Brooklyn naeratas. „Ta on täiuslik. James on täiuslik. Ja ma panen endale spaa-aja kinni.“ Ta sirutas käe letil vedeleva brošüüri järele.

„Ma võin soovitada,“ ütles naine, ulatades Natile tema krediitkaardi.

„Midagi, mis hõlmaks aroomiteraapiat,“ ütles Brooklyn.

Ma polnud Brooklyn üskõiksuses sajabrotsendiliselt kindel, kuid mõtlesin kuumadele kividele oma kehal, ja arvasin, et kõik muu võib oodata.

Massaažis, aurusaunas ja duši all käidud ning riided vahetatud, märkasin fuajeebaaris Sophiet. Nurgas mängis džässstrio ja klaaslaudadel värelesid küünlad. Toolid olid valgest nahast ja baaritagust seina kaunistas klaasmosaiik.

Kandsin kaheksasentimeetriseid kontsi ja hõbedast kokteilkleiti, niisiis oli mul heameel Sophie kõrvale istudes veidi jalgu puhata.

„Mida sa jood?“ küsisin.

„Vodkamartiini,“ vastas Sophie.

Baarimees saabus, veel üks kena kutt. „Mida ma pakuda võin?“

Tema naeratus oli sõbralik, kindlasti flirtiv. Ja ta oli klassikaliselt kena, umbes kolmekümnene, intelligentsete hallide silmadega.

Mul polnud midagi baarimeeste vastu, välja arvatud siis, kui ma neid tööpostil kohtasin. Nad flirtisid kõigiga.

Nagu toapoiste puhul sõltus nende vahetuse edukus jootrahast.

„Ma võtan ühe sellise,“ ütlesin, osutades Sophie klaasile.

Ma naeratasin talle, kuid jälgisin, et pilkkontakt jääks põgusaks. Ma ei tahtnud õhtut baarimehega vesteldes veeta. Tahtsin sõbrannadega lõbutseda.

Fuajee teisest otsast ilmus nähtavale väga nägus kogu, hajutades mu tähelepanu.

Olgu, see tüüp polnud baarimees, toapoiss ega kooliõpetaja – see oli kindel.

Tema täiusliku lõikega ülikond liibus ümber täiuslikult vormitud keha. Juuksed olid sasipäiselt silutud – seda tüüpi soeng, mille eest oled maksnud terve varanduse, et välja näha, nagu oleksid sa just voodist tõusnud ja iga su juuksekarv oleks loomulikult õige koha sisse võtnud.

Isegi kui ma seesmiselt tema stiili üle naersin, meeldis see mulle.

Ta keeras end ja ma nägin nüüd selgelt tema täiuslikku nägu. Ta oleks võinud selle hoolikalt vormitud lõua ja jahmatavalt säravsiniste silmadega ajakirja esikaanelt maha astuda.

Ta nägi, et jõllitan teda, kuid ei naeratanud. Igatahes tundsin kuumust palgeile tõusmas.

Ja siis see lõppes. Ta pööras minekule, nagu poleks meie pilgud kunagi kohtunud. Ja võib-olla ei kohtunudki. Võib-olla ta ei vaadanudki mind. Võib-olla oli see vaid palavikuline ihalus, mis näis viimasel ajal tabavat mind iga kord, kui nägin mõnd kena meest.

Ma lugesin möödunud kuul statistikat, mille kohaselt kohtab kuuskümmend seitse protsenti naistest oma